

Israëlvisie in de praktijk

De Engelse taal kent het gezegde: *The proof of the pudding is in the eating*. Dit gezegde betekent dat iets pas beoordeeld kan worden als het uitgeprobeerd wordt in de praktijk. Zou dat ook niet gelden voor onze visie op Israël? Juist in een tijd dat Israël in oorlog is met Hamas, blijkt dat je visie op het conflict sterk bepaald wordt door hoe je tegen Israël aankijkt.

We zijn inmiddels een aantal maanden in Israël. Het uitbreken van de oorlog heeft alles op scherp gezet. Niet het minst onze visie op Israël. Dat geldt voor ons hier in Jeruzalem, maar ook in Nederland. Ik voelde me de advocaat die op een nieuw advocatenkantoor begint en gelijk het moeilijkste dossier op zijn bord krijgt gelegd. Want wie heeft er gelijk in dit conflict? En wat is waarheid? En welke kant moet ik kiezen?

'Shloshim'

Op de dertigste dag na de gruwelijkheden op 7 oktober was ik aanwezig bij een dienst in de Grote Synagoge. Binnen het Jodendom is deze periode van dertig dagen ('shloshim') bedoeld om te rouwen. Rachel Goldberg Polin, de moeder van de gegijzelde Hersh (23 jaar), las Psalm 130 voor: 'Uit de diepten roep ik tot U, o HEERE.' Een indrukwekkend gebed van een moeder die in een slopende onzekerheid verkeert over haar eigen zoon. Tijdens de bijeenkomst zat ik naast een opa waarvan veertien (!) kleinkinderen in het leger dienen. En zo zijn er zoveel verhalen van onzekerheid, pijn, rouw en verdriet.

Contrast

Die avond sprak ook Tommy Waller, kleinzoon van een baptistenpredikant en zelf ook christen. Sinds 2004 woont hij in Israël. In zijn toespraak zei hij: "De volken kenden God zoveel jaren niet. We zeiden tegen de Joden: 'Waar is jullie God?' We kenden God niet voor 2000 jaar, totdat jullie terugkwamen [in het land.]." In zijn visie wordt ons beeld van God bepaald door wat we zeggen en geloven over Israël. Er is helaas genoeg aan te merken op hoe er in de geschiedenis van de kerk omgegaan is met Israël en de Joden. Tegelijk gaat het mijns inziens heel erg ver als je zegt dat we God 2000 jaar niet kenden, maar nu dankzij de terugkeer van het volk Israël kennen we Hem weer wel.

Aan de andere kant van het brede spectrum van visies op Israël roepen er mensen (waaronder Palestijnse christenen) dat er een genocide gepleegd wordt. En laten we eerlijk zijn, de dodenaantallen uit Gaza zijn ook verschrikkelijk. De meer genuanceerde mensen hier in Israël weten dat en vinden dat ook verschrikkelijk. Tegelijk zijn het wel dodenaantallen die door Hamas gecommuniceerd worden. Het verschil tussen een onschuldige burger en een als burger geklede terrorist is niet

'Am Jisrael Chai': het volk Israël leeft

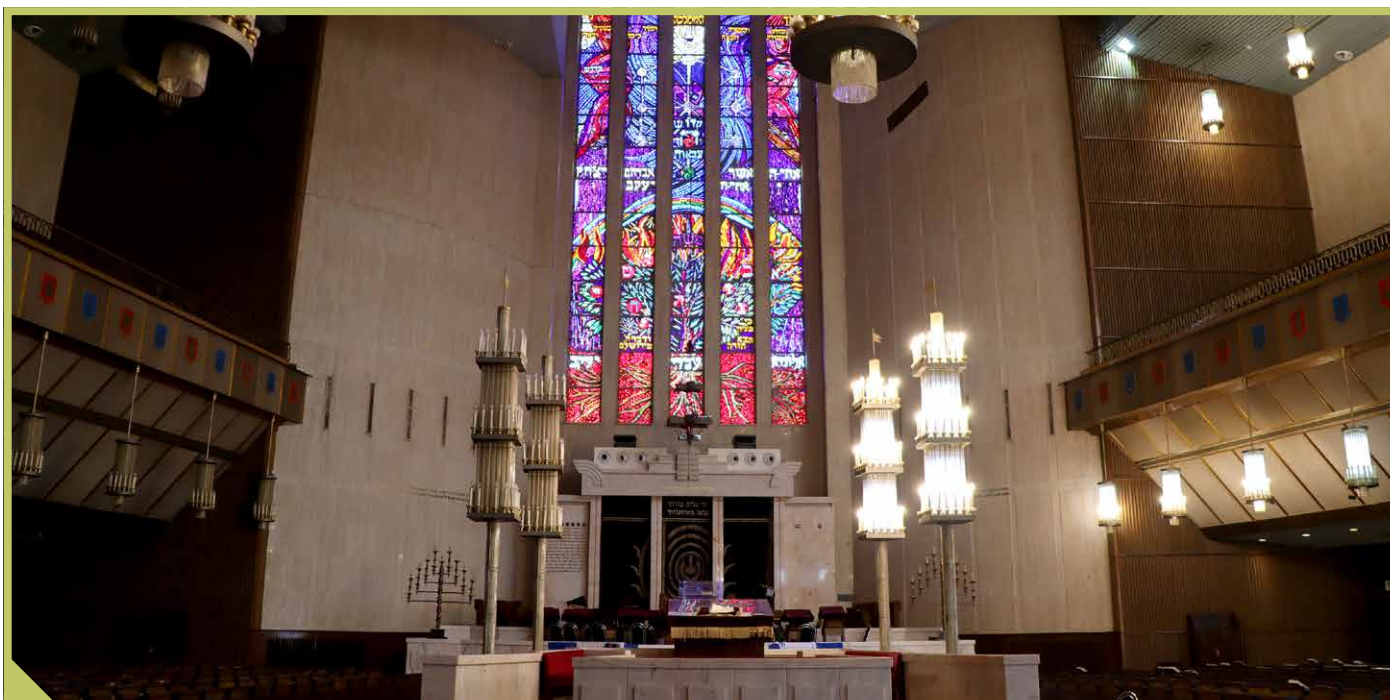
terug te zien in deze dodenaantallen. Wat verder opvalt op is dat men makkelijk voorbijgaat aan de afschuwelijke dingen die er gebeurd zijn op 7 oktober. De verhalen zijn zo gruwelijk dat het me vaak niet lukt om ze tot het einde uit te lezen.

'The eating'

De twee perspectieven die ik hierboven kort schetste vormen een scherp contrast. En zo zijn er hier veel verschillende perspectieven op dit kleine stukje aarde. Voor sommige Joden is er geen ruimte voor Palestijnen in Israël. Voor sommige Palestijnen is er geen ruimte voor Joden tussen de Jordaan en de Middellandse Zee. Als mensen zo naar elkaar kijken is er geen kans op een vreedzaam samenleven. Als je visie op Israël ertoe leidt dat je de gruweldaden van Hamas nuanceert, relativeert of erover zwijgt, kun je grote twijfels hebben bij het Bijbels gehalte van zo'n visie. Wat Israël ook fout doet of fout heeft gedaan, dit kan nooit een excuus zijn om kinderen te gijzelen of vrouwen te verkrachten. Als je visie op Israël ertoe leidt dat je geen oog hebt of wilt hebben voor de problemen die Palestijnen – waaronder ook broeders en zusters in de Heere Jezus – dan kun je daar ook vragen bij stellen. En juist als we in gesprek gaan over Israël moet het niet het doel zijn om de ander te overtuigen van ons eigen gelijk, maar te luisteren waar de ander mogelijk een punt heeft.

Gebed

In de gemeente waar wij bij betrokken zijn – Jerusalem Assembly House of Redemption – was er ook een gebedsbijeenkomst. We baden Psalm 1-6 en Psalm 10, afgewisseld met vrije gebeden. Juist in deze tijd is het gebed zo belangrijk! We baden – zoals zoveel mensen wereldwijd – voor de vrede van Israël. Maar stel eens dat de Heere al onze gebeden om vrede voor Israël zou verhoren? Wat zouden we dan op moeten geven van onszelf om daadwerkelijk ruimte te maken voor die vrede? Wie bidt om vrede voor Israël, moet beginnen met vredestichten op alle plekken waar hij/zij actief is, zowel live als online. Ik hoorde van een project in Nazareth waar Joodse en Arabische gezinnen een weekend met elkaar weggaan. Hoe moeilijk het nu ook is: alleen als je elkaar recht in de ogen kijkt, kun je de weg naar vrede en verzoening vinden! «

De Grote Synagoge